

anstaltninger, som man bagefter vilde være ked af. Der staar endvidere i 3die Stykke: „ubebyggede Grunde“. Det maa vel ogsaa være „bebyggede Grunde“, der er Tale om, men det er naturligvis underordnet.

I Slutningen af Paragraffen staar der, at i Tilfælde af Uenighed mellem de to Kommunalbestyrelser om Paabudet Rimelighed, træffer Amtmanden Afgørelse. Ellers er Amtmanden jo ikke overfor Købstæderne anerkendt som den Autoritet, de skal henvende sig til. Og jeg er tilbøjelig til at tro, at man vil have Vanskelighed ved i Købstæderne at forstaa, at Amtmanden skal have Afgørelsen. Naar det drejer sig om Forholdet mellem to Købstæder, plejer det jo at være Indenrigsministeren og ikke Amtmanden, der har Afgørelsen. Jeg beklager navnlig, at disse Bestemmelser er indførte, fordi der ikke er Adgang til Appel, ikke findes nogen Overinstans, man kan henvende sig til. Naar en Købstad har truffet en Afgørelse om, hvordan vedkommende Grundejer skal forholde sig, er der, saa vidt jeg kan se, ingen Adgang til Appel.

Efter min Mening er Lovforslaget af en Rækkevidde, man ikke kan overse, og jeg beklager, at Tiden for Lovens Gyldighed i Folketinget er forlænget fra 2 Aar til 3 Aar. I det i Folketinget forelagte Lovforslag var der optaget en Erklæring fra Grundejerne, men der er rigtignok det at bemærke, at den stammer fra 1917 og ikke er afgivet overfor det her foreliggende Lovforslag. I Fjor var vi i Udvalget enige om ogsaa at ville høre, hvad Lejerne sagde, men det fik vi ikke noget Resultat af. Som Sagen foreligger i Aar paa et saa sent Tidspunkt af Samlingen og efter den Interesse, der navnlig fra Justitsministeriets Side er vist overfor denne Sag, kan vi vel neppe faa væsentlige Ændringer indført. Men jeg kan ikke forstaa, at der ikke skulde kunne være Stemning i begge Rigsdagens Ting for, at dette bør være en Forsøgslov, og at den helst kun bør gælde for eet Aar. I alt Fald vilde jeg meget anbefale, at den, som oprindeligt foreslaaet, kun kom til at gælde for to Aar. Jeg havde helst set, at de Ændringer, der er blevet indsat i Folketinget, ikke var blevet vedtaget. Jeg mener, at dette er et Omraade, hvor man skal være varsom. Vi har dog altid her i Lands tinget, og forhaabentlig i hele Rigsdagen, hævdet, at Ejendomsretten skulde man værge saa meget som muligt, og her kan der ske Indgreb fra de kommunale Auto-

riteters Side overfor de enkelte Grundejere, der kan blive om ikke ruinerende for dem, saa dog i høj Grad generende, hvis de skulde ofre saa store Summer, at de derved muligvis blev nødt til at optage Laan.

Jeg vil med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse, og da jeg ikke tror, at man i de forskellige Partier mener, at der er Tid nok til at behandle Sagen, selv ganske kort, i et Udvalg, skal jeg ikke stille Forslag om Henvi sning til Udvalg. Men jeg vil meget bede om — og helst bede den højtærede Minister om —, at der til anden Behandling maa blive stillet Ændringsforslag, der nogenlunde kunde imødekomme de Udtalelser, jeg her har fremsat. Jeg tror, det vilde være i høj Grad ønskeligt, at man gjorde et Forsøg med en Lov som denne for at faa at se, hvorledes den i det hele taget vil komme til at virke, og hvorledes man paa de forskellige Steder vil tage imod den.

C. F. Sørensen: Jeg har adskillige Gange paa mit Partis Vegne været i den Situation at maatte udtale beklagende og misbilligende Ord til den højtærede Indenrigsminister for de Lovforslag, han fremsatte her i Tinget. Jeg blev derfor glad, da jeg for nogen Tid siden erfarede, at Københavns Magistrat havde modtaget et Forslag til en ny Rottelov, hvorom Indenrigsministeriet udbad sig Magistratens Erklæring, og jeg sagde da til mig selv: Nu kan du maaske for en Gangs Skyld komme til at bringe den højtærede Indenrigsminister en Tak, fordi han fremsætter et Lovforslag, som adskillige Tusinde Mennesker har gaaet og længtes efter. Men jeg erkender, at min Glæde blev noget nedstemt, da jeg saa Lovforslaget; thi naar vi undtager København, Frederiksberg, Trafikhavne og Søkøbstæder, er jo det, som mit Parti ønskede, en obligatorisk Rottelov, fuldstændig gledet bort. Jeg har derfor haft Tanken henvendt paa at ville sige nogle alvorligt formanende Ord til Indenrigsministeren. Men den Maade, hvorpaa det ærede 2det tingvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) har taget paa dette Lovforslag, gør, at jeg maa fralalde dette og tværtimod maa støtte den højtærede Indenrigsminister med Hensyn til det Lovforslag, han her er fremkommet med; thi det gaar dog ikke an, fordi Indenrigsministeren ikke har haft Villie eller Evne til at give det hele, det, der efter mit Partis Mening var det rigtige, at bebrojde ham,